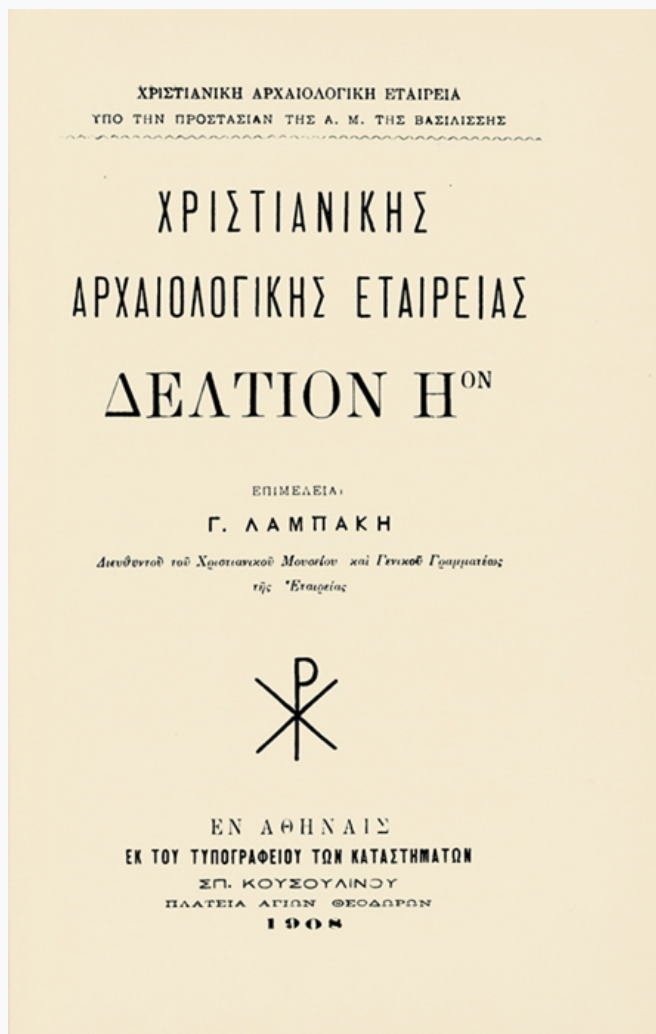


Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 8 (1908)

Δελτίον ΧΑΕ 9 (1908-1909), Περίοδος Α'



Χριστιανικά αρχαιότητες εν τη Στερεά Ελλάδα

Ιωακείμ ΣΠΕΤΣΙΕΡΗΣ

doi: [10.12681/dchae.1640](https://doi.org/10.12681/dchae.1640)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΣΠΕΤΣΙΕΡΗΣ Ι. (2013). Χριστιανικά αρχαιότητες εν τη Στερεά Ελλάδα. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 8, 67–75. <https://doi.org/10.12681/dchae.1640>



ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΗΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Χριστιανικάι αρχαιοτήτες εν τη Στερεά Ελλάδι

Ιωακείμ ΣΠΕΤΣΙΕΡΗΣ

Δελτίον ΧΑΕ 9 (1908-1909), Περίοδος Α' • Σελ. 67-75

ΑΘΗΝΑ 1908-1909

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΑΡΧΙΑΟΤΗΤΕΣ

ΕΝ ΤΗ ΣΤΕΡΕΑ ΕΛΛΑΔΙ

Μονή τοῦ Προδρομοῦ παρὰ τὴν Ἀρτοτίναν.—

Πλησίον τῆς Κομοπόλεως Ἀρτοτίνας εὑρίσκειται ἡ Μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρομοῦ, ἐν ἣ ἐκάθη μοναχὸς καὶ ἐχειροτονήθη Ἱεροδιάκονος ὁ ἥρωας Ἀθανάσιος Διάκος.

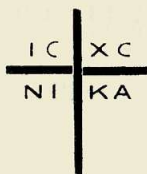
Ἡ Μονὴ ἀπέχει τῆς Ἀρτοτίνας περὶ τὰ τρία σιάδια, πρὸς βορρᾶν αὐτῆς καὶ πρὸς Ἀνσμάς τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Κόρακος καὶ πρὸς Νότον τοῦ ποταμοῦ Μόρονον ἐπὶ ρωμανικοῦ καὶ καταφύτου τόπου ἐξ ἐλάτων καὶ ἄλλων δένδρων οὐχὶ καρποφόρων, ἐπὶ μικροῦ ὄροπεδίου τοῦ ὀρθέντου ὄρους καὶ εἰς ὕψος 2400 μέτρων· δηλαδὴ κεῖται χαμηλότερον τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Κόρακος κατὰ 532, διότι ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Κόρακος ἔχει ὕψος 2932.

Ἀπὸ τε τῶν ξειπίων καὶ ἐκ τινος δυοαναγνώστου ἐπὶ λίθου μαρμαρίνου ἐπιγραφῆς γίνεται δῆλον ὅτι ἡ Μονὴ δὲν ἀριθμεῖ πλέον τῶν τριακοσίων ἐτῶν ἡλικίαν δηλ. ἐκτίσθη μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τοῦτο δὲ πιστοποιεῖται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδὲν σημεῖον τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας φαίνεται.

Ἐπὶ πωρώδους δὲ λίθου πρὸς τὸν ἀριστερὸν τοῖχον τῆς ἐκκλησίας (ἀριστερὰν πλευρὰν) ἔξωθεν σώζεται ἐπιγραφὴ ἔχουσα οὕτως.

1903 ΧΑΣΑ | ΝΑΓΑΣΜΕΧ | ΜΕΤΑΓΑΣΤ | ΩΝΚΤΗ
ΤΩΡΩ | ΝΓΕΡΑΣΗΜΟΙΑ | ΚΩΒΟΠΑΝΑΓΗ | ΟΤΗΣ
ΠΑΚΡΑΤ | ΙΑΝΑΓΝΩΣΗΣΙΑ | ΣΗΙΒΑΣΤΡΙΥΤΙ

Ἐκ τῆς ἑξῆς θύρας τοῦ νάρθηκος εὗρηται γεγλυμμένος
 σταυρὸς



Ἄλλη ἐπιγραφή δὲν σώζεται, οὔτε εἰκόνες ἀρχαῖαι διότι
 κατεστράφη ἡ Μονὴ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐπαναστάσεως καὶ
 διελύθη μετὰ τῶν ἄλλων, πάντα δὲ τὰ ἐν αὐτῇ μετεκομίσθησαν
 εἰς τὴν Ἀρτοτίαν, ἔνθα περιέπεσαν εἰς τὸν σάκκον τῆς λήθης.

Ἡ νῦν σωζομένη ἐκκλησίαι εἶναι ἡ αὐτὴ τοῦ 1806 μὲ τὴν
 διαφορὰν ὅτι ἀνεκαιρίσθη ἐσχάτως ἡ σκέπη αὐτῆς καὶ τὸ κατα-
 πέτασμα καὶ κοσμεῖται νῦν διὰ τέων ὄλως εἰκότων.

Ἐκ τῶν ἀρχαίων εἰκόνων οὐδεμία ὑπάρχει ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
 τῆς Μονῆς. Ὡς δὲ ἠδυνήθη νὰ συμπεράνω εἰκόνι υἱ τοῦ Προ-
 δρόμον καὶ ἄλλαι τιναε ὑπάρχουσαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς κωμοπό-
 λεως Ἀρτοτίνας παρημελημένοι, ὄλαι, νομίζω, ὅτι προέρχονται ἐκ
 τῆς Μονῆς ταύτης.

Πλήσιον τῆς ἐκκλησίας τῆς Μονῆς, εἰς ἀπόστασιν 40 βημά-
 των σώζεται ἐν καὶ τὸ μόνον κτίριον, οἰκία ἐν τῇ ὁποίᾳ μένει
 γέρονι υἱ, ὅπως ἀνάπτυγ τὰς κενδύλας, τὸ δὲ ὑπόγειον τῆς οἰκίας
 μεταχειρίζονται ὡς ἀχνωῶνα. Τὰ λοιπὰ κτίρια εἰσὶ κατεστραμ-
 μένα ἐπιτελῶς, τὰ δὲ κτίματα τῆς Μονῆς μετὰ τὴν διάλυσιν κατέ-
 λαβον οἱ κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως Ἀρτοτίνας.

Ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν Μονὴν ταύτην ἔχει νὰ ἀνακαλέσῃ εἰς
 τὴν μνήμην αὐτοῦ τὸν σιραιωτὴν τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Ἐκκλη-
 σίας, τὸν ἥρωα τῆς Ἀλαμάνας Ἀθανάσιον τὸν Διάκον.

Μονὴ Ρεντίνης. — Ὑπερθεν τῆς εἰσόδου καὶ ἔσωθεν τοῦ
 κυρίως ναοῦ τῆς Μονῆς Ρεντίνης, τοῦ νομοῦ Καρδίσης, τῆς
 ἐπαρχίας Καρδίσης, τῆς Ἐπισκοπῆς Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτι-

δος, τοῦ δήμου Μενελαΐδος πλησίον τῆς πρωτευούσης τοῦ δήμου
Ρεντίνης διὰ κεφαλαίων ἀρχαίων γραμμάτων.

Εἰς ἄϊδιον μνήμην
ἀνιστορήθη ὁ θεῖος καὶ πάνσεπτος ναὸς οὗτος
τῆς ὑπερχείας Δεσποίνης ἡμῶν θεοτόκου δια συνδρομῆς
καὶ δαπάνης τοῦ εὐγενεστάτου ἀρχοντος Κυρίου Φράγκου
καὶ Μόσχου

καὶ ἡγουμενεύοντος Θεωνᾶ ἱερομονάχου.
χειρ, Ἰωάννου ζωγράφου ἀχξβ'.

ἔτος σωτήριον
(1662)

Ἐν τῷ προνάῳ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀριστερᾷ τῷ εἰσερχομένῳ
εὔρηται τὰ ἐξῆς ἐπιγράμματα.

Ἐπίγραμμα εἰς τὴν κλίμακα.

Βλέπε κλίμακα πρὸς πόλον ἐστραμμένην
ὀρθῶς νοεῖν μὲν ἀρετῶν ἀναβάσεις.
Ρευστῶν βίου, ὧν ἐκφυγῶν ὅσον τάχος·
ἴθι πρὸς αὐτὴν καὶ ἀνελθε ἐμπόνως.
Λαβῶν δὲ φρουροὺς τοὺς χοροὺς τῶν ἀγγέλων·
λόχους διέλθε τῶν τελῶνων ἄερος,
ὅπως ἀνελθῶν εἰς πύλας οὐρανίους στέφανον
χειρὶ τῆ τοῦ Κυρίου (*).

Ἐπίγραμμα εἰς τὸν καιρὸν (²)

Τίς πόθεν ὁ Πλάστης; σκυῶνιος οὖνομα δὴ τις;
Λύσσιπος· τὸ δὲ τις; Καιρὸς ὁ πανδαμάστορ.

(*) Ἐν ἐπιγραφῇ τῶν ζωγράφων 1853 σελ. 245 οὕτω :

Βλέπον κλίμακα πρὸς πόλον ἐστραμμένην
ὀρθῶς νόει μοι ἀρετῶν ἀναβάσεις
Ρευστοῦ βίου οὖν ἐφυγῶν ὅσον τάχος
ἴθι πρὸς αὐτὴν καὶ ἀνελθε ἐμπόνως
Ἐχων δὲ φρουροὺς τοὺς χοροὺς τῶν ἀγγέλων.
λόχους διέλθεις τῶν πονηρῶν δαιμόνων
ὅπως ἀνελθῶν εἰς πύλας οὐρανίους
ἔξεις στέφανον χειρὶ τοῦ Κυρίου.

(²) Ὑπόχει καὶ τοιχογραφία δηλ. εἰκὼν τοῦ Καιροῦ λίαν περιέργως· στυ-
σοῦμαι φωτογραφικῆς μηχανῆς, εἰ δὲ πολλὰς ἤθελον πέμψαι περιέργους εἰκόνας.

- 4) 1790 φλεβαρίου 2 τὸν ἔκλισιν τὸν
ἀχμέτη σὸ νταουκλί ἢ ζορμπάδες
τὸν ἔδρακλαν κρουφά καὶ του πῆραν τάλουγον.
- 5) 1793 μηνὸς 'Ιουλίου 1'.
θήμεσις ὅπου ἦλθε ὁ μητροπολίτης
διονίσιος λακρίτης μαζῆ με τοὺς δῖω
ἀρχιερεῖς
ναῖον πατρῶν (¹) καὶ θαυμακοῦ μαζῆ
μὲ τὸ ἀρχοντόπουλο (²)
καὶ εἶχανε καὶ ἄλογα 30 καὶ ἴτανε
νομάτι 50
- 6) εἶτος 1314 μαΐου 25
ἐκημηθῆ ἡ μακκαρήτητα ἢ ἀγορήτσα μπλαθρόνηφη
ἀπὸ τὸ μόλεμα τῆς πανούκλας ἡμέρα δευτέρα καὶ ὁ θεὸς
κατατάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ χορῷ τῶν δικαίων χρ...
- 7) ἔτος 1835 θήμεσις, ὅταν ἐσκοτοσαν τὸν χριστο μαλισιωτα
ὁ Σέμπκας ἐν ταῖς Γουρνοουταῖς με τετρακοσίους νομάτους
δύο τερβεναγάδες καὶ αὐτὴ ἦταν 80: ἄλλος κανένας ἀπὸ τοῦς
κλέρτες δὲν ἐβάρεθῃ μόνος αὐτός.
- 8) ἔτος 1835 θήμεσις ὅταν ἐπάτησε τὸ νεοχωρι ὁ χουσιιάδκας
καὶ πῆραν γρ. χιλιάδες 300.
- 9) 'Ιουλίου 22
1817 ἦλθε ὁ γέρο ἀληθε
ζήρης στὴν ρεντήναν
κε ἔκατzen ἡμέρας τρῆς
εἰς τὸ Λαύρεο κογλου
- 10) ράμος
1758

(¹) Τὴν Ὑπάτην ἐννοεῖ.

(²) Ἐννοεῖ πιθανώτατα τὸν ἕτερον τῶν υἱῶν τοῦ ἐκ Ρεντίνης ἀρχον-
τος Δημητρίου Τζιολακόγλου τὸν Γεωργάκην ἢ τὸν Κωνσταντῖνον· ὁ ἐν
λόγῳ ἄρχων ἤκμασεν ἐν Ἀγράφοις ἀπὸ τοῦ 1775 ἢ τοῦ 1780 μέχρι τοῦ
ἔτους 1829 ὅποτε ἐδηλητηριάσθη ἐν Λακρίσση μετὰ τοῦ υἱοῦ του Κων-
σταντῖνου ὑπὸ τοῦ Χουρσῆ πασοῦ.

Ἄριστερᾷ δὲ τῷ εἰσερχομένῳ

- 11) 1781 μαρτίου 21 σάββατο μέρα τῆς ἀκαθίστου εὐγάλαμε παρακαλιὰ καὶ σκύψαμε εἰς τ' ἀμπέλιον καὶ ἔριξε χιλιάζη μέσα εἰς τὸ μοναστήρι καὶ βάπτανε τρεῖς ἡμέρας, εἰς τὸ ἀμπέλι δὲν ἐπῆγε εἰς τὰ ξιράγια δὲν ἐπῆγε, εἰς τὴν ρεντίνα δὲν ἐπῆγε, μόνον μέσα εἰς τὸ μοναστήρι, καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα ἀπὸ τὴν παρανομία, ὅπου ἐκάμαμε μᾶς τὸ ἔδοκεν ἢ παναγία. Ἐγούμενος καὶ ἡ καλόγηρος τόλμισαν καὶ βάλαν νὰ σκύψουν νὰ δύνουν ὑπολογίαι.

- 12) Θίμεισι ὅταν ἐσκοτοσταν
τὸν γιαννακὸ κοσταρᾷ ψουρνιότι
ἔτος 1795

Ἐν τῇ ἀριστερᾷ τῷ εἰσερχομένῳ παρεκκλησίῳ
ἱστορήθη τὸ θεῖ

ον καὶ ἱερὸν παρεκκλήριον τοῦτο
τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων
Πέτρου καὶ Παύλου καὶ τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νι-
κολάου ἀρχιεπισκόπου Μυρέων, τὸν τῷ ἱερῷ
καταπετάσματος δι' ἀνγλωμάτων τοῦ πανο-
σιωτάτου καθηγουμένου ἐν Ἱερομονάχοις Κυρι-
ου Δοσιθέου υἱοῦ Κωνσταντί, ἐκ κόμης ρεντίνης
εἰς μηνόσυσον αὐτοῦ καὶ γονέων

ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1743 Ἰουνίου 25.

*Καίωθεν εἰκόνας ἐπὶ κηρωτῆς ὀθόνης ἐξοιρωμισμένης ἀναγι-
νώσκονται*

γὰρ εὐτελοῦς Δροσινου, ἱερέως,
υἱοῦ Νικολάου ἐκ
τοῦ φανῆρι ζεζ (7096) Νοεμβρίου Α'.

Εἰς τὸ σκευοφυλάκειον

Διὰ συνδρομῆς καὶ ἐπιστασίας του
πανοσιωτάτου

Κύου Γαβριήλ καὶ δι' ἐξόδου Γεωρ-
γίου Κυρίτζη ἐκ
Σμοκόδου. μηνί Μαΐου 25 1795.

Ἐπὶ προσκυνηταρίου

ἐγένετο τὸ παρὸν προσκυνητάριον δι' ἐξο-
δου τοῦ Πανοσιωτάτου ἡγουμένου

Κυρίου Κυρ Ζωσιμῆ

κατὰ αΨζβ' ἔτος

Ἰουλιου 3

διὰ χειρὸς Ἀγαπίου ἱερομο-
νάχου ἐκ Βεράχας

Μονὴ Ἀγίου Γεωργίου Λήμων Φαλάρων τῆς ἐπαρ-
χίας Φθιώτιδος. Ἐνώ τῆς θύρας, ἦτοι ἄρει εἰς τὸν κυρίως ναὸν

ΑΝΗΓΕΡΘΗ. ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΗΘ. Ο ΘΕΙΟΣ. | ΚΑΙ
ΠΑΝΣΩΠΤΟΣ. ΟΥΤΟΣ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΩ. | ΕΝ-
ΔΟΞΟΥ. ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ. ΓΕΩΡΓΙΩ. ΤΟΥ
ΤΡΟΠΑΙΟΦΡ. | ΔΙΑΣΥΝΔΡΟΜΗΣ. ΤΟΥ ΠΑΝΟΣΙΟ-
ΤΑΤΟΥ. ΑΓΙΟΥ ΚΑΘΙΓΟΥΜΕΝΟΥ. ΚΥΡΙ ΠΑΡΘΕΝΙ. |
ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΩ ΑΛΒΑΝΙΤ. ΕΚ ΧΩΡΑΣ. ΒΥΘΙΚΩΚΕ
ΚΑΙ ΑΝΑΝΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΩ | ΕΚ ΧΩΡΑΣ ΓΑΡΔΙ-
ΚΙΩΝ. ΑΡΧΙΕΡΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤ |
ΕΠΙΣΚΟΠΩ. ΚΥΡΙΩ. ΚΥΡΙΩ. ΑΝΘΙΜΩ. ΔΙΑΞΟΔΩΝ |
ΙΩΑΝΝΟΥ. ΔΗΜΗΤΡΙΩ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΩ | ΕΠΙ ΕΤΩ
1753 ΕΝ ΜΗΝΙ | ΙΒΝΙΩ ΚΒ

Ἐπὶ τοῦ τοίχου κάτωθεν τῆς προσκομιδῆς εἰκονίζεται ὁ προ-
φήτης Ἰωνᾶς ἐξερχόμενος τοῦ κήτους
παρ' ὄν

ΔΗΑΣΗΝΔΡΟΜΗΣ
ΥΓΩΜΕΝΩ ΠΑ(ΠΑ) ΚΗΡ ΠΑΡΘΕΝ ΕΤ
Ω
C 1752

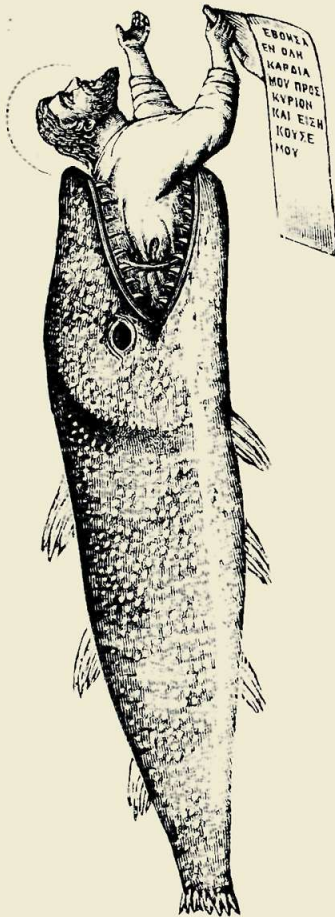
Παρεκλήσιον Ἀγ. Ἀνδρέου Κρήτης, κείμενον
δεξιᾷ τοῦ νάρθηκος τοῦ ἀνωτέρου ναοῦ. Ἐνώθεν τῆς θύρας :

ΑΝΗΓΕΡΘΗ. ΚΑΙ ΟΥΤΟΣ. Ο ΘΥΟΣ | ΟΙΚΟΣ ΤΩ
ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ. ΗΜΩΝ, ΑΝΔΡΩ. ΚΡΗΤΗΣ.
ΤΩ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΗΤΩ. ΔΙΞΟΔΩΝ ΤΩ ΕΝΤΙΜΟΤΑ-
ΤΩ | ΚΥΡΙΩ. ΔΗΜΗΤΡΙΩ. ΥΟΥ ΤΟΥ ΧΑΤΖΙ. ΟΙΚΟ-
ΝΩΜΩ | ΕΚ ΧΩΡΑΣ ΓΟΥΡΑΣ ΚΑΙ ΗΓΩΜΕΝΕΥΟΝ-
ΤΟΣ | ΠΑΡΘΕΝΙΩ. ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΩ | ΔΨΝΓ' (1753)

Μονὴ Λεσβίου τοῦ Δήμου Οἰνιάδος. — Ἐρωθεν

τῆς μεσημβριῆς θύρας τῆς δια-
λελυμένης Μονῆς ταύτης ὑπάρχει
γεγλυμμένος σιαυρός.

Ἐπὶ τοῦ ἀνωφλίου τῆς ἐξω
θύρας τοῦ νάρθηκος γεγλυμμένη
ἡ ἐπιγραφή αὕτη



1396 | ὅταν εγενε η σκλησια |
εγω | Παπαθενηαμιν | εγραφα
πρωτη | Απριλιου ημερ τριτη |
ηρθανε κλευτες το | Λοσινη κε δια-
νουμισανε

Ἐπὶ τῆς δεξιᾶς γωνίας ἐξωθι
τοῦ θυσιαστηρίου ἐπὶ πορῶδους
πλακῶς εὔρηται ἡ ἐπιγραφή αὕτη.

1396 | 1 Οκτοβρηου | εγενε η
εκλησια | δι επιμελιας κε σην |
δρομη του παμου | Κωνσταντιου
ηερο | μοναχου κε ηγουμε | νου.

Μονὴ τῆς Μελιτιᾶς. —

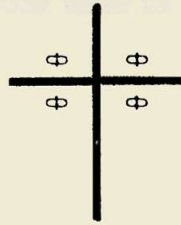
Ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τοίχου τοῦ
κτιρίως ναοῦ τῆς Μονῆς ταύτης,
κειμένης ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Τριχω-
νίας τοῦ Δήμου Παμφίας εὔρηται
ἡ ἐπιγραφή αὕτη.

Ἀνηγέρθη καὶ ἀνηστορήθη ὁ
θεῖος καὶ πάνιεπος ναὸς τῆς
ὑπεραγίας Λεσποίνης ἡμῶν Θεοτό-
κου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς
φανερωμένης διὰ συνδρομῆς κόπου
καὶ ἐξόδου τοῦ τιμιωτάτου ἐν

Ὁ προφῆτης Ἰωάννης ἔξερχό-
μενος τοῦ κήτους. (σελ. 73)

Ἱερομονάχου· Ἰωαννίμ μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Νικοδήμου Μο-
ναχοῦ, Εὐσταθίου καὶ Θεοδώρου. Καὶ εἰς μνημόσυνον τῶν Μακα-
ρίων γονέων αὐτοῦ ἀμὴν· ἔτους 578 (=608) ἀπὸ κτήσεως κοσμου.
Σεπτεμβρίου κ'.

Ὁμβριακὴ Θεσσαλία. — Ἐπὶ πο-
ρεύδους λίθον παρὰ τὴν θύραν τῆς Μονῆς τοῦ
Ἁγίου Ἀθανασίου κειμένης παρὰ τὸ χωρίον
Ὁμβριακὴ τῆς Θεσσαλίας, κατασπαφεισης δὲ
τῷ 1897 ὑπὸ τῶν Τούρκων, εὑρίσκειται ὁ Σταν-
ρός οὗτος.



Τὴν σημασίαν τῶν Φ ἀγροῦ.

Ῥ'πίτη. — Ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐπὶ πλα-
κόδς τεθροασμένης.



Ι̅C ΧC Ο̅ Θ̅C ΗΜΩΝ ΕΠΙ ΕΤΟΥC ἈΧΜῚ (1649)
ΑΝΑΚΑΙΝΙCΤΗ Η ΕΚΚΛΗCΙΑ Η ΑΓΙΑ CΟ-
ΦΙΑ Η ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΑΠΑΝCΟΥ ΤΕΛΙΩC ΚΙ
ΤΟ ΕΞΩ ΤΟΥΤΩ ΚΙ ΤΑΒΑΝΕΙ ΚΑΙ ΤΟ
ΤΕΠΛΟC ΔΙΑ CΥΝΔΡΟΜΗΝ ΚΑΙ ΕΞΟΔΟΝ
ΚΑΜΟΥ ΤΟΥ ΑΜΑΡΤΟΛΟΥ ΚΙ ΑΝΑΞΙΟΥ
ΔΟΥΛΟΥ ΤΟΝ ΔΟΥΛΟΝ ΤΟΥ Θ̅Υ ΙΩΑΝ-
ΝΟΥ ΙΕΡΕΩC ΚΕCΑΚΕΛΡΙΟΥ

ΙΩΑΚΕΙΜ ΣΠΕΤΣΙΕΡΗC

Ἱεροκήρυξ Ἀθανασίας καὶ Ναυματίας

Σημ. Δελτίου. — Ὁφείλομεν χάριτας τῷ ἐτάμῳ καὶ ἀκριάτῳ ἱεροκή-
ρυκῳ κ. Ἰωακείμ Σπετιέρῃ, ὅστις μετ' ἐνθέου ζήλου περιορχόμενος τὰς πόλεις
καὶ τὰς Μοιάς, χάριν τοῦ κηρύγματος τοῦ θείου λόγου, ἐν πάσῃ διδομένη εὐ-
καιρίᾳ ἀνερευνᾷ τὰς Χριστιανικὰς Ἀρχαιότητας, ἀντιγράφει ἐπιγραφὰς, εἰκόνας,
Χριστιανικὰ Σύμβολα, κ.τ.λ. πέμπει παρομοίωτα καὶ οὐχὶ σπανίως ἀν-
τικείμενα διὰ τὸ Χριστιανικὸν Ἀρχαιολ. Μουσεῖον τῆς ἡμετέρας Ἑταιρείας.

